

ΦΥΛΛΟΝ

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

Διευθυντής: **ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** ἰδιοκτείνης

Η Α. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Συνδρομητής τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου»

[Κατὰ φωτογραφίαν ληφθεῖσαν πρὸ ἑξαετίας]

Η Α. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΦΥΛΛΟΥ.

Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλω εἰς τοὺς φίλους συνδρομητὰς ὅτι ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα διὰ τοῦ Κλειδούχου Αὐτῆς κ. Μεσαλᾶ ἀπευθύναντος εἰς τὴν Διεύθυνσιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 112 καὶ ἀπὸ 11 Μαρτίου ε.ε. ἔγγραφον τοῦ Ἀνακτορικοῦ γραφείου, ἐδήλωσεν ὅτι ἔγγραφει συνδρομητὴν τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» τὴν Α. Υ. τὸν πρίγκηπα Χριστόφορον.

Συγκεκριμένη ἡ Διεύθυνσις ἐκ τῆς Ὑψηλῆς τιμῆς ἧς ἠξίωσεν αὐτὴν ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλισσα διὰ τῆς ἐγγραφῆς ὡς συνδρομητοῦ τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκηπος Χριστοφόρου, σπεύδει νὰ καταθέσῃ πρὸ τῆς Σεπτῆς Ἀνάσσης τὰ βαθύτατα σέβη τῆς.

Ἡ τοιαύτη Ὑψηλὴ ἐκτίμησις τῆς χρησιμότητος καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» ἐρχομένη μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας συστάσεις τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας πρὸς τοὺς διδασκάλους τοῦ κράτους, καὶ τὴν ἐνθερμον ὑποστήριξιν τοῦ ἑλλ. τύπου πρὸς εὐδόξιν τοῦ ἔργου τῆς Διευθύνσεως, πληροὶ χαρᾶς τὴν καρδίαν καὶ ἐμπνέει νέον θάρρος εἰς τὰ στήθη αὐτῆς ὅπως ὑπερνικῶσα πᾶν παρουσιασθησόμενον ἐμπόδιον προβῆ μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον διὰ τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» σκοπόν.

Εἶναι παρήγορος ἀληθῶς καὶ ἐνθαρρυντικὴ τῆς λαοφιλήτου Ἀνάσσης ἡ ἐκτίμησις, ἥτις, δὲν ἀγνοεῖ ἡ Διεύθυνσις, ὅποιας ἐπιβάλλει πρὸς αὐτὴν ὑποχρεώσεις πρὸς τὰς ὁποίας πάσῃ δυνάμει θὰ προσπαθῆσῃ ν' ἀνταποκριθῆ ὅπως μὴ μειωθῆ ἢ ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Α. Μ. κρατήσασα περὶ τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» ἐπιεικῆς ἐκτίμησις.

Τὴν χαρὰν ἣν αισθάνεται ἡ Διεύθυνσις συμμερίζονται βεβαίως καὶ οἱ μικροὶ αὐτῆς φίλοι, τὸν κατάλογον τῶν ὁποίων κοσμεῖ ἀπὸ τῆς 11 Μαρτίου τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνου Βασιλόπαιδος, τὸν ὅποιον εὐφροσύνως χαιρετίζει ἡ Διεύθυνσις, εὐχομένη νὰ ἴδῃ Τούτον ἀνδρούμενον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν φιλοστόργου Μητρὸς καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων ἐπ' ἀγαθῶν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Δ.

Εἶχα πολὺν καιρὸν νὰ σὰς ἐπισκερθῶ, κλοῖ μου φίλοι, ἀλλὰ μὲ τί καρδίᾳ νὰ τὸ πράξω καὶ μὲ τί διαθέσειν;

Μόλις ἀνατείλω καὶ ρίψω τὰς ἀκτῖνας μου εἰς μίαν γωνίαν τῆς γῆς τὴν ὁποίαν βρέχει γύρω γύρω ἡ θάλασσα καὶ ἡ ὁποία ὀνομάζεται μὲ τὸ γλυκὺ δι' ὅλους τοὺς Ἑλληνας ὄνομα Κρήτη, ἢ Κρήτη, βλέπω χιλιάς σπαρακτικὰς σκηναὺς καὶ σκοτιζομαι μέσα εἰς τὰ νέφη καὶ χύνω δάκρυα βροχὴν ἀπὸ τὴν θλίψιν ἡ ὁποία καίει τὴν ψυχὴν μου, χρυσᾶ μου παιδιᾶ.

Ἐκεῖ εἶδον νὰ σφάζουν τὸ παιδί εἰς τὴν ἀγκυλιὰ τῆς τρεμουλιασμένης τῆς μανοῦλας του, ἐν' ᾧ ὁ πατέρας του δεμένος μὲ σίδερα βαρεῖα δὲν δύναται νὰ τὸ βοηθήσῃ. Ἐκεῖ εἶδα μητέρας μὲ τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἀγκυλιὰ νὰ πέφτουν ἀπὸ τοὺς βράχους εἰς τὴν θάλασσαν διὰ ν' ἀποφύγουν τὸ τρομερὸ μαχαίρι τοῦ τυράννου. Ἐκεῖ εἶδα νὰ βεθλώνουν οἱ βάνδαλοι τὰς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ χύνουν τὸ ἅγιον δισκοπότηρο, ἐκεῖ τέλος πάντων εἶδα τόσα σπαρακτικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα οὔτε ἐγὼ δύναμαι νὰ σὰς περιγράψω, οὔτε νὰ τὰ φαντασθῆ ἢ μικρὰ σὰς διάνοια.

Μέσα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν καταστροφὴν, ἡ ἀνδρία τῶν Κρητῶν μόνον μοῦ ἔδωκε ἐλπίδα ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις καὶ ἡ γαλανὴ σημαία θὰ ἐναγκαλισθῆ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος τὴν ὑπόδουλον ἀδελφὴν.

Ναί, δὲν θὰ ἀργήσῃ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνατέλλων θὰ φωτίσω ἑλληνικὴν τὴν Κρήτην μας καὶ θὰ διαλύσω τὸ σκότος τῆς βερβερότητος.

Ἄλλ' ἕως τότε οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι καθὼς καὶ τὰ γυναικόπαιδα τὰ ὁποῖα γυμνὰ καὶ πεινασμένα φιλοξενεῖ ἡ ἐλευθέρᾳ πατρίς ἔχουν ἀνάγκην ὄπλων, ἐνδυμάτων, συντηρήσεως. Ποῖος θὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτοὺς τὰ μέσα;

Σεῖς οἱ ἐλευθεροὶ, οἱ ἀναπνέοντες ἐλευθέρου ἀέρα καὶ ζῶντες ἐν ἀνέσει ὅπως δῆποτε, ἔχετε καθήκον, ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ ἔλθητε βοηθοὶ εἰς τοὺς ὑποδούλους ἀδελφούς σας.

Καθ' εἰς ἀπὸ σὰς, μικροὶ μου φίλοι, δύναται βεβχίως νὰ προσφέρῃ ὀλίγα δεκάλεπτα διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἀδελφούς καὶ ὀλίγην καλωσύνην διὰ τοὺς πρόσφυγας, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐλευθέρᾳ πατρίδα.

Μὴ νομίσητε ὅτι καὶ ἡ μικροτέρα συνδρομὴ δὲν εἶναι πολύτιμος.

Ἐὰν δώσητε καὶ ἐν μόνον δεκάλεπτον ἕκαστος, προσφέρετε ἐν φυσίγγιον κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος, χαρίζετε μιᾶς ἡμέρας ἄρτον εἰς ἓνα πρόσφυγα, χρυσᾶ μου παιδιᾶ.

Σεῖς τῶν ὁποίων ἡ καρδίᾳ ἀνατρέφεται μὲ τὴν διδακτικὴν ὕλην τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» τὸ ὅποιον δὲν ἔπαυσε νὰ σὰς ὑπαγορεύῃ ποῖα καθήκοντα ἔχετε πρὸς τὴν πατρίδα καὶ τὸν πλησίον σας, δεῖξατε τῶρα ὅτι ἡ διδασκαλία του ἐκαρπύθη εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς σας.

Ἀποστείλατε ἐκ τῶν μικρῶν σας οἰκονομιῶν ὅ,τι θέλετε διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς αἵματοβρίκτου ἀδελφῆς.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου» θὰ συγκεντρωθῶσι πᾶσαι αἱ συνδρομαὶ τῶν μικρῶν φίλων μου αἱ ὁποῖαι παρὰ τῆς Διευθύνσεως θὰ διαβιβασθῶσιν εἰς τὸν Σὸν Μητροπολίτην μετὰ τῶν ὀνομάτων σας. Δὲν ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι ὅλοι οἱ μικροὶ φίλοι του περιοδικοῦ θὰ σπεύσουν νὰ προσφέρουν τὸν ὅλον τῶν καὶ ἐπ' ἐμῇ ἐλπίδι ταύτη σὰς φίλῳ γλυκᾷ γλυκᾷ.

ΗΛΙΟΣ

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Η ΑΛΕΠΟΥ

(Παραμύθι)

Μιά φορά κ' έναν καιρό, μιὰ γάτα, ἀφοῦ ἔκουσε ὅτι ἡ ἀλεπού εἶναι τὸ ἐξυπνώτερό ἀπὸ τὰ ζῶα ἐξεκίνησε ἀπὸ τὸ χωριὸ εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ εὔρη τὴν ἀλεπού καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ συμβουλὰς καὶ δόνησις.

Πᾶει, πᾶει, πᾶει κ' ἐπὶ τέλους μέσα εἰς ἓν δάσος ἀπαν-

τάει τὴν κυρὰ Μάρω τὴν ὁποίαν πλησιάζει καὶ χαιρετᾷ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ σεβασμόν.

— Καὶ τί ἀγαπᾷς, κυρὰ, εἰς τὸν τόπον μου, ἠρώτησε μὲ ἐγώισμόν ἡ ἀλεπού.

— Ἐμαθα, σοφὴ μου κυρία, ὅτι εἶσαι τὸ ἐξυπνώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα καὶ ἤλθα νὰ σέ παρακαλέσω νὰ μὲ διδάξης πῶς δύναμαι νὰ ζήσω καλλίτερα καὶ πρὸ πάντων πῶς ἤμπορῶ ν' ἀποφύγω τὰς καταδιώξεις τῶν ἐχθρῶν μου.

— Καὶ ἔχεις καὶ τοῦ λόγου σου ἐχθρούς; ἠρώτησεν ἡ ἀλεπού.

— Μάλιστα, σοφὴ μου κυρία, καὶ μάλιστα ἐχθρούς θανασίμους· ἰδίως ὄλους τοὺς σκύλους τοῦ χωριοῦ.

Ἡ ἀλεπού ἐγέλασε.

— Ἄ κυρὰ γάτα, διέκοψεν ἡ ἀλεπού, ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς εἶναι καὶ ἰδικός μου.

— Ἀλήθεια, διέκοψεν ἡ γάτα.

— Μάλιστα.

— Καὶ πῶς κατορθώνεις νὰ τὸν ἀποφεύγεις, κυρὰ;

— Νᾶ, καλῶ μὲ τὰς φωνάς μου ὀ-

λας τὰς συνάδελφους μου, αἱ ὁποῖαι ἀμίσως περικυκλώνουν τὸν σκύλον. Ὁ σκύλος τότε θέλει νὰ μᾶς καταδιώξῃ ὄλας, ἀλλὰ γνωρίζεις τὴν παροιμίαν ὅτι ὁποῖος κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς δὲν πιάνει κανένα κ' ἔτσι ὁ σκύλος μένει εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

— Μὰ πῶς φωνάζεις, σοφὴ μου διδάσκαλισσα; ἠρώτησε μὲ περισσοτέραν ἀκόμη περιέργειαν ἡ γάτα.

— Νᾶ ἔτσι, ἀπήντησεν ἡ ἀλεπού· καὶ ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ κάτι φωνάς αἱ ὁποῖαι ἔφεραν ἐκεῖ ἓνα κυνηγὸν μὲ τοὺς δύο σκύλους του.

Ἡ γάτα μὲν εἶδε τοὺς σκύλους, ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς δένδρου καὶ ἐσώθη, ἡ κυρὰ Μάρω ὅμως συνελήφθη ἀπὸ τὰ λαγωνικά τοῦ κυνηγοῦ καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ σωθῇ ἔλειπεν καὶ καταμαδημένη.

— Δός μου τὴν εὐχὴ σου κυρὰ, καὶ τὰς συμβουλὰς σου κράτησέ τας διὰ τὰ παιδιὰ σου, διέκοψεν ἡ γάτα· ἐγὼ φύγω πάλι διὰ τὸ χωριὸ μου μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ κάμνω ὅτι ἔκανα ἕως τώρα καὶ ἐπέρασα τόσον καλά!

— Καὶ τί ἔκαμες ἕως τώρα; ἠρώτησε μὲ περιέργειαν ἡ ἀλεπού.

— Πρῶτον ἔμαθα νὰ μὴ φυτεύω μὲ τὸν μεγαλειτέρον μου σκόρδα, ὅπως λέγει ἡ παροιμία καὶ δεύτερον ὅταν μ' εὔρη κίνδυνος νὰ περιμένω τὴν σωτηρίαν μου ἀπὸ ἐμὲ τὴν ἰδίαν καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἡ ἀλεπού ἐβλεπε καὶ ἤκουε τὴν γάταν μὲ πολλὴν προσοχὴν.

— Αἶ, ἀλλοὶ ποῦ δὲν ἔχει νόημα νὰ ξυθῇ μόνος του, καὶ περιμένει ἀπὸ τοὺς ἄλλους» λένε στὸ χωριὸ μου κυρ' ἀλεπού.

Καὶ ἡ γάτα ἐπανῆλθεν γρήγορα εἰς τὸ φτωχικὸ σπήτι τῆς.

Τὶ ἐννοεῖ τὸ παραμύθι μου, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Ο ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΚΟΚΟΡΗΣ

(Μῦθος)

Μέσα σ' ἓνα περιβόλι, μιὰ φορὰ κ' ἓναν καιρὸ

Δύο φοβεροὶ κοκόροι εἶχαν πόλεμο γερό.

Μὰ ἀφοῦ ὁ ἓνας τέλος τὸν ἐνίκησε τὸν ἄλλον

Ἐψηλὰ πολὺ ἀνέβη καὶ μὲ θόρυβον μεγάλον

Τὰ τῆς μάχης καὶ τῆς νίκης ἀρχινᾷ νὰ ἀραδειάξῃ

Ὅταν ἐξαφνα γεράκι μίση ἔς τὰ νόχια τὸν ἀρπάξει

Καὶ τὸν φέρει τρομασμένον ἔς τὴν ἀπόκρημη φωνιά του

Ὅπου μ' ὄρεξι γεμίζει τὴν ἀχόρταγη κοιλά του

.....

Τώρα, φίλε, τοῦ κοκόρου ἡ μεγάλη δυστυχία

Ἄς σοῦ δεῖξῃ πόσον βλάπτει ἡ μωρὰ ἀλαζονεία.

ΝΙΚΟΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΛΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ καιρὸς εἶχεν ἀγριεῖν περισσότερο. Πουθενὰ δὲν ἐφαίνετο στεριά. Ἐβλίπαμε μόνο οὐρανὸ καὶ θάλασσα. Τὸ καρὰβι ἐπήγχιζε ὅπου τὸ ἔφεραν τὰ κύματα. Τότε καὶ ναῦται καὶ καπετάνιος ἔπασαν ἔς τὰ γόνατα καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς γλυτώσῃ. Ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα νὰ κάμω τὸ ἴδιον. Ἡμεῖς ἀφορισμένοι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, κατηραμένοι ἀπὸ τὸν πατέρα μου. Ἄμα ἐτελείωσεν ἡ προσευχὴ, ἔβλεψεν ἡ πατριώτης μου παρουσιάσθη ἔς τὸν καπετάνιο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὸ καρὰβι, ἂν θέλουν νὰ ἡσυχάσῃ ἡ θάλασσα, γιὰτὶ εἰμαι ἀφορισμένος καὶ κατηραμένος. Ὁ καπετάνιος μόλις τὸ ἤκουσε, διέταξε ἀμίσως νὰ μὲ ρίψουν ἔς τὸ γιγαλό. Τότε πλέον εἶδα ὅτι ἐφθασεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου καὶ παρεκάλεσα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν Θεὸν νὰ μὲ συγχωρήσουν. Ὁ ναύτης ποῦ μὲ ἔδωκαν νὰ μὲ ρίξῃ ἔς τὸ γιγαλό, μὲ ἐλυπήθη καὶ μὲ ἔδωκεν εἰς ἓνα ξύλον καὶ μὲ ἔρριξεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἔβλεπα ὅτι θὰ πεθάνω πλέον καὶ θὰ τελεωθῶν τὰ βασάνά μου. Τίποτε ὁμοῦ ὁ Θεὸς εἶχε καὶ ἄλλη μεγαλειότης τιμωρία δι' ἐμὲ.

Μόλις μὲ ἔρριξαν εἰς τὰ κύματα, ἡ θάλασσα ἐγίνε γυαλί! Ἐγὼ λοιπὸν ἤμουν ἡ αἰτία τῆς τρικυμίας! Τί ἀπέγινε τὸ καρὰβι δὲν εἰδέω. Ἐμένα μὲ ἔβγαλε ἡ θάλασσα σ' ἓνα νησί ἀκατοίκητο ὑστερὰ ἀπὸ δύο ἡμέρας νηστικὸν καὶ ὀλόγυμνον, γιὰτὶ τὰ κύματα μού εἶχαν ἀρπάξῃ τὰ ἐνδύματά μου. Εἰς τὸ νησί ἐκεῖνο εὐρήκα ἄγρια χορτάρια ἄγνωστα εἰς τὸν τόπον μου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔφαγα, καὶ μία σπηλιὰ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκρύβην γιὰ νὰ μὴ μὲ φάγουν τὰ θηρία. Ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν κακοπάθειαν ἀρρώστησα. Ἐνόμισα πῶς θὰ πεθάνω, ἀλλ' ἡ κατάρρα δὲν μὲ ἀφηνεν ἀκόμη νὰ ἀναπαυθῶ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπενοῦσε κοντὰ ἔς τὸ ἀκατοίκητο νησί ἓνα μεγάλο καρὰβι. Ἐφώναξα ὅσον ἠμπόρεσα καὶ μὲ ἄκουσαν. Ἐστρεψάν τὴν πλώρη σ' ἐμένα. Ἐνόμισα ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἐλυπήθη πλέον καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὲ σώσῃ. Ἐβλεψα πολὺ κοντὰ τὸ καρὰβι, ὅταν ὄω ναῦται ἔρριξαν τὴν βάρκα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἤλθαν νὰ μὲ παραλάβουν. Μιλοῦσαν μιὰ γλώσσα ποῦ δὲν τὴν καταλαβαίνα. Ἄμα ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πλοῖον, μὲ ἔρριξαν μέσα εἰς ἓνα κλουβί, ὅπου εἶχαν καὶ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ μού ἔδωκαν ὀλίγο ψωμί. Τότε

εκατάλαβα ὅτι ἐσώθηκα ἀπὸ τὰ ἀγρία θηρία διὰ τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἦτο πλοῖον σωματοτεμπόρων. Πού μᾶς ἐπήγαιναν καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν δὲν εἰμπορῶσα ἀμέσως νὰ μάθω, διότι δὲν ἐγνώριζα τὴν γλῶσσάν των.

Τέλος μετὰ δέκα ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς ἓν μέρος ἀγνωστον εἰς ἐμέ, ὅπου μᾶς ἐβγαλαν ἀμέσως εἰς τὴν ξηρὰ μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους συντρόφους μου· μᾶς ἐδεσαν καὶ μᾶς ἐβγαλαν εἰς κάτι σκοτεινὰ ὑπόγεια ὄλο φωτιὰ καὶ καπνὸ, χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν κόλασι εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι, διὰ τὸ βγάζωμε χρυσάφι. Ὅταν κανένας ἀπὸ μᾶς ἐκουράζετο, ἕνας φύλαξ μ' ἓνα μεγάλο καμτσίκι τοῦ ἐμάτωσε τὴν ράχιν, χωρὶς νὰ προσέχη οὔτε εἰς τοὺς θρήνους οὔτε εἰς τὰ δάκρυα ποῦ ἔχυνε ὁ δυστυχισμένος ἐργάτης. Καὶ ἡ δική μου ράχη ἐμάτωσε πολλαῖς φοραῖς. Ἐκεῖ εἰς τὰ ὑπόγεια αὐτὰ ἔμεινα τρία χρόν. Τέλος ἀρρώστησα. Ἐκατάλαβα πῶς ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσω περισσότερο καὶ ἐπαύσα νὰ δουλεύω μὲ τὴν ἰδέαν νὰ με σκοτώσουν μὲ τὸ καμτσίκι καὶ νὰ γλυτώσω μίαν ὥρα πρωτίτερα. Μοῦ ἔδωκαν πολλὰς καμτσιακὰς ὡς ὅτου ἔτρεχεν αἷμα ἀπὸ ὅλον τὸ σῶμά μου. Ἐπεσα λιπόθυμος. Τότε μὲ ἀνέβασαν ἐπάνω εἰς μίαν καλύβην καὶ μοῦ ἐβγαλαν λάδι εἰς τὰς πληγὰς. Ἐμείνα ἐκεῖ εἴκοσι ἡμέρας. Ἄχ! ὅσα δάκρυα ἔχυσα ἂν τὰ ἐβλεπεν ὁ πατέρας μου θὰ μ' ἐσυχωροῦσε. Τότε κατὰλαβα τί εἶνε ἡ κατάρρα τοῦ πατέρα καὶ ὁ ἀφορισμὸς τῆς ἐκκλησίας!

Μίαν ἡμέραν ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμώμουν, εἶδα εἰς τὸν ὕπνο μου ὅτι ὁ πατέρας μου μὲ ἐσυχώρησε. Ἄχ πόσα δάκρυα ἔχυσα, πόσαις φοραῖς ἐρίλησα τὸ ξερὸ μου προσκεφάλι! Νὰ ἦταν ἀλήθεια τάχατε; Ἀπὸ τὸ γλυκὸ μου ὄνειρο μὲ ἐξύπνησε μία δυνατὴ κανονιὰ. Ἐπετάχθηκα καὶ ἐκύτταξα γύρω μου· ὁ φύλακάς μου ἔλειπε, κάτω δὲ εἰς τὴν πα-

ραλίαν εἶχαν βγῆ καμπόσοι ναῦται μὲ τὰ ὄπλα σὰν νὰ ἐγύρευαν κανένα ἐκεῖ. Κατέβηκα ἀμέσως ἀπὸ τὴν καλύβην ποῦ μὲ εἶχανε καὶ ἔτρεξα εἰς τοὺς ναῦτας. Μόλις μὲ εἶδαν εἰς τὴν κατάστασι ποῦ ἤμουν ἐτρόμαξαν, ἀλλὰ ὕστερον ἀφοῦ τοὺς ἔδωκα νὰ ἐνοήσουν ὅτι εἶμαι σκλάβος καὶ ζητῶ νὰ ἐλευθερωθῶ, μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸ πλοῖον, μοῦ ἔδωκαν ἐνδύματα διὰ νὰ ἐνδυθῶ καὶ φάγητόν διὰ νὰ φάγω.

Τί ἔκαμαν οἱ ναῦται ἐκεῖ δὲν εἰξεύρω. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθαν πάλι εἰς τὸ καράβι καὶ ἐσήκωσαν τὴν ἀγκυρά· τοὺς εἶπα τότε ποῖος εἶμαι καὶ πῶς εὐρέθην ἐκεῖ. Οἱ ναῦται ἦσαν καλοὶ ἄνθρωποι καὶ μ' ἔφεραν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ νησί μου. Οἱ γονεῖς μου οἱ δυστυχεῖς δὲν ἐζούσαν πλέον!

Ἐκεῖ εἰς τὸ νησί καταβεβλημένοι ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τοὺς πόνους παρέδωκα τὴν ψυχὴν, χωρὶς νὰ προσφάσω νὰ πάρω τὴν εὐχὴ τοῦ καλοῦ μου τοῦ πατέρα.

Ἐδῶ τώρα περιμένω τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὰ φοβερὰ αὐτὰ βασανιστήρια.

Καλέ μου ἄνθρωπε, ὅταν ἐξέλθης εἰς τὸν κόσμον εἰπέ εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ τὰ βάσανά μου καὶ τὴν τυραννίαν μου καὶ συμβούλευσέ τα νὰ φεύγουν ὅσον ἔμπορουν τὴν πατρικὴν κατάρην.

— Τὸν δυστυχῆ, ἐπιθύρσειν ὁ στρατιώτης σαραφεὶς πρὸς τὸν ἀρχιδάιμονα· καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κόλασιν;

— Ἀκόμη δὲν ἐγίνε ἡ κρίσις τῶν πράξεών του. Ἄν μετεμελήθῃ πραγματικῶς ἐν τῇ ζωῇ, θὰ εὖρη παρὰ τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην.

— Εἶθε ὁ ταλακίπωρος.

— Καὶ τώρα ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπισκεφθῆτε ἄλλο διαμέρισμα; διέκοψεν διπασπιστής.

— Μάλιστα.

Εἰς ἓν νεῦμα τοῦ ἀρχιδάιμονος ἠνιχθῆ ἑτέρα θύρα. (ἀκολουτεῖ)

Ο ΚΑΛΟΓΝΩΜΟΣ

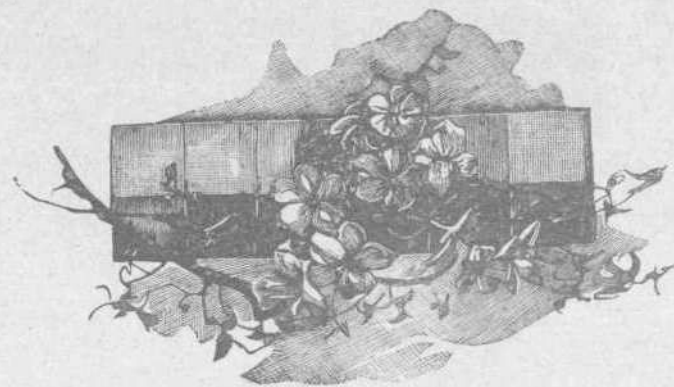
Ἦταν μῆλιὰ, τὰ φύλλα τῆς
μὲ χάρι πρασινίζαν
καὶ μ' ὠμορφιά τὰ μῆλα τῆς
ἐροδοκοκινίζαν.

Ἄλλὰ τὰ μῆλα τῆς παιδιὰ,
ψεύτικο εἶχαν χρῶμα,
ψεύτικη εἶχαν μυρωδιὰ
κ' ἦταν γεμάτα χῶμα.

Καὶ ἡ μῆλιὰ ἡ ντροπαλὴ
κάθε διαδάτῃ προσκαλεῖ
τὸν ἥλιο νὰ ρωτήσῃ
πότε κ' αὐτὴ θ' ἀνθίσῃ.

Κ' ἔτσι ὁ καλόγνωμος δὲ μιά
στιγμὴ γλυκερὰ πλουταίνει
καὶ μῆλα ἀφράτα ἡ μῆλιὰ
τὸν κόσμον πᾶ χορταίνει.

ΧΡ. ΒΑΡΕΑΝΤΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

— Τρῶγε ὀλίγον καὶ τρὶς ἢ τετράκις τὴν ἡμέραν διότι τὸ μὲν ὀλίγον χωνεῖ εὐκόλως καὶ τρέφει καλῶς, τὸ δὲ πολὺ οὔτε χωνεῖ οὔτε τρέφει καλῶς.

— Τρῶγε ἐν μόνον εἶδος φαγητοῦ καὶ ἂν καλῶς ὀρέγησαι τοῦτο, μὴ ἀλλάσσης τροφήν παρ' ὅταν κορεσθῆς ἐκ τῆς συνεχοῦς χρήσεως.

— Μάσα καλῶς τὴν τροφήν, διότι τοῦτο συντελεῖ πρὸς εὐπεσίαν.

— Τρῶγε περισσότερον φαγητῶν

τὴν περγελάνε βιαστικοὶ
καὶ φεύγουν οἱ διαβάται
κ' ἓνας φτωχὸς μὲ σπλαχνικὴ
καρδιὰ τὴν λυπᾶται

Πῆγε, τὸν ἥλιο ρώτησε
καὶ τοῦπε: Γιὰ ν' ἀνθίσῃ
τὴ ρίζα σκάψε, πότισε,
κ' ἐκείνη θὰ καρπίσῃ.

Γυρνάει ε' τὴν ἴδια τὴ μεριά
τὴ σκάφτει τὴν ποτίζει
κ' ἓνα σταμνὶ βροῖσκει φλωριά
ἐκεῖ ποῦ τὴν σκαλίζει.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ

Πέρνει ἡ Δέσπω τὸν μικρὸ τῆς ἀδελφὸ ἔς τὴν ἀγκαλιὰ
καὶ τὴν Νίνα τὴν μικροῦλα ἀδελφοῦλά τῆς, μιὰ ἡμέρα
καὶ πηγαίνουν καὶ ἡ τρεῖς τους σ' τὴ χρυσοῦ ἀκρογιαλιά
Γιὰ νὰ ἴδουν ἂν ἔξαναφάνῃ τὸ καρᾶνι τοῦ πατέρα.

Ὡς τὸ βράδυ περιμένουν ἔς τὸ λιμάνι τὰ παιδιὰ
Μ' ἀρχινᾷ νὰ σκοτεινιάζει καὶ νὰ χάνετ' ἡ ἡμέρα
καὶ γυρίζουν εἰς τὸ σπῆτι μὲ περίλυπη καρδιά...
—Ποῦ νὰ βρισκετ' ἀραγμένο τὸ καρᾶνι τοῦ πατέρα ;

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΩ Η ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΑ

(Μελοδραμάτιον διὰ μαθητρίας, εἰς μέρη δύο κατὰ ποιήσιν καὶ μουσικὴν)

ΘΕΜΙΣΤ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ

Ἐψάλη μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας ὑπὸ τῶν ἐσωτερικῶν μαθητῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις Πρωτοτύπου Παρθεναγωγείου τῆ 25 Φεβρουαρίου 1894 καὶ 10ῃ Φεβρουαρίου 1895 κατ' ἐπανάληψιν).

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΩ, ποιμενίς (ὑψίφωνος α') Μαρίκα Κορομηλιά.

ΧΑ·Ι·ΔΩ, θυγάτηρ προεστῶτος τοῦ χωρίου (ὑψίφωνος β') Παλλοῦ Παπαρρηγοπούλου-ΓΚΟΛΦΩ, μήτηρ τῆς Μάρως (μεσώφωνος) Μαγδαλινὴ Πετμεζᾶ.

ΧΟΡΟΣ χωρικῶν παρθένων. Αἱ ἐσωτερικαὶ μαθητρίαι.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν τοῖς πέριξ τῶν Ἀθηνῶν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Χωρικαὶ παρθένοι πορεύονται εἰς ἐργασίαν, σὺν αὐταῖς δὲ καὶ ἡ Χαίτω.)

Μόλις φωτίσθη ὁ οὐρανός,
λαλήσουν τὰ πουλιὰ
καὶ ξεφωνήσῃ ὁ πετεινός.
ἀρχίζουμε δουλιὰ.

Μὲ τὰ φτερά της τὰ χρυσὰ
μας λούζει πάντα ἡ ὄροσιὰ
τραλαλά, τραλαλαλά.

Μαζί μας παίζει ἡ χαρὰ
κ' ἡ νιότη μας γελά

τρογύρω μ' ἀνθη ὄροσερὰ
μας τρέφει ἡ δουλιὰ.

Μὲ τὰ φτερά της τὰ χρυσὰ
μας λούζει πάντα ἡ ὄροσιὰ
Τραλαλά, τραλαλαλά.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΡΩ καὶ ΧΟΡΟΣ

ΜΑΡΩ (ἔξωθεν τῆς σκηνῆς)

"Ἄχ! ἡ φτωχή!...

τάρνι μου ἔχασα...

πού θὰ τὸ βρῶ;

ΧΟΡ. Ἄ! τί φωνή

ΧΑ·Ι·ΔΩ (ἀκρωμένη)

Κάποια φτωχὴ θρηνεῖ

Κορίτσια ἀφῆτε τὴ δουλιὰ
νὰ ἰδοῦμε τί συμβαίνει...

(ἔξέρχονται τινες καὶ ἐπανέρχονται μετὰ τῆς Μάρως κλαιούσης.)

ΧΟΡ. Κλαίει θρηνεῖ...

ἡ ὄρφανή...

ΧΑ·Ι·ΔΩ Τί ἔχεις κόρη καὶ θρηνεῖς;
πὲ τὸ παράπονό σου.

Μ' αὐτὸ τὸ κλάψιμό σου
τὰ σπλάγχνα συγκινεῖς.

ΜΑΡΩ. Κόρη φτωχή,

ς' τὴν ἔρημιὰ πού τρέχει

καὶ σύντροφό της ἔχει

τὰ χιόνα, τὴ βροχὴ

μέσ' ἀπ' τὰ πρόβατ' ἐν' ἀρνί

τὸ ἔχασα ἡ ὄρφανή.

Πιὸς θὰ βρεθῇ

στῆς πίκρες, 'στὰ δεινά μου,

'στὰ τόσα βάσανά μου

κ' ἐμὲ νὰ λυπηθῇ,

μέσ' ἀπ' τὰ πρόβατ' ἐν' ἀρνί

πού ἔχασα ἡ ὄρφανή.

ΧΟΡ. Ἡ Βλάχα κλαίει καὶ θρηνεῖ,
γιατὶ τῆς ἔφυγ' ἐν' ἀρνί.

ΧΑ·Ι·ΔΩ Ἡ λύπη σου μὲ συγκινεῖ.

Εἶναι μεγάλος ὁ Θεός

καὶ τοὺς φτωχοὺς πονεῖ.

Πιὸς ξέρ' αὐτὸ πού θὰ χαθῇ.

για σέ ἄλλο πάλι καὶ βρεθῇ.

ΟΜΟΥ. Εἶνε μεγάλος ὁ Θεός

ὁ πλάστης μας ὁ κραταιός.

ΜΑΡΩ Κορίτσια φεύγ' ἀφῆνω 'γιά

Βοήθεια μου ἡ Παναγιὰ.

Τὴν μάνα μου, ἂν ὄητε,

ἡ Μάρω νὰ τῆς πῆτε,

πῶς ἔφυγε εἰς τὰ βουνά,

χωρὶς τ' ἀρνί της δὲν γυρᾷ.

(κλαίουσα)

Στὴ συμφορὰ μου τὴ δεινὴ

κ' ἡ μάνα μου δὲν μὲ πονεῖ.

ΟΜΟΥ. Εἶνε μεγάλος ὁ Θεός

ὁ πλάστης μας ὁ κραταιός.

Πιὸς ξεῦρει αὐτὸ πού θὰ χαθῇ.

για σέ ἄλλο πάλι θὰ βρεθῇ

(πίπτει ἢ αὐλατα)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(ΓΚΟΛΦΩ σύννοος)

Συμφορὰ καὶ κακὸ πού μὲ εὗρθε
νὰ μοῦ φύγη κορίτσι μικρὸ
πού ποτὲ του μονάχο δὲν 'βγῆκε
Πῶς φοβοῦμαι μὴ τῶβρω νεκρὸ.
'Στῆς ραχοῦλες, 'στὰ βράχνη, 'στὰ ὄσση
κεῖ πού τρέχουν τὰ ἄγρια θηριὰ,
ἄχ! Θεὲ μου, μὴ τύχοι περάση
καὶ μὲ εὗρη κακὴ συμφορὰ.

Θρήνος

Μάρω μου, παιδί μου,

σεῖχασα, πουλί μου.

Φέρτε μου λουλούδια

τῆ Μάρωνά στολίσω

νεκρικὰ τραγοῦδια

νὰ τῆς τραγουδήσω.

Μάρω μου παιδί μου,

σεῖχασα, πουλί μου.

Πίσω νὰ γυρίσης,

Μάρω, μὴν ἀργίσης.

Σὲ προσμένει ἡ μάνα,

ἡ δόλια φτωχομάνα

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΓΚΟΛΦΩ ΚΑΙ ΧΑΙΔΩ

ΧΑΙΔΩ Κυρὰ πού κλαῖς τί ἔχασες;

γιατὶ μοιρολογᾷς;

ΓΚΟΛΦΩ (ἄνευ ἀπαντήσεως πρὸς αὐτήν.)

Μάρω μου, παιδί μου,

σεῖχασα, πουλί μου.

ΧΑ·Ι·ΔΩ (ἐγγίζουσα τοὺς ὤμους τῆς Γκόλφως)

Κυρὰ πού κλαῖς; μὰ δὲν ἀκούς;...

ΓΚΟΛΦΩ Πιὰ εἶσαι σὺ τί θέλεις;

ΧΑ·Ι·ΔΩ Κόρη καλὴ, πού γιὰ καλὸ

μὲ ἔστειλεν ἡ Μοῖρα.

ΓΚΟΛΦΩ Τί θέλεις λέγε, ἀπὸ μὲ;

ἡ Μάρω πού εἶνε;

ΧΑ·Ι·ΔΩ Ἡ κόρη, πού μοιρολογᾷς,

τρεχάτη πάει 'ς τὰ βουνά

χωρὶς τ' ἀρνί της δὲν γυρᾷ.

ΓΚΟΛΦΩ Μάρω μου, παιδί μου

πιὰ δὲν θὰ γυρίσης

μόνη θὰ μάφῃσης

δόλια ἡ φτωχομάνα.

ΧΑ·Ι·ΔΩ Κυρὰ, χαρίζω 'γὼ τάρνι,

ἡ Μάρω, ἂν θὰ βρεθῇ!

Καλὴ κ' ἡ μάνα νὰ φανῇ,

νὰ μὴ τιμωρηθῇ
ἡ Μάρω ἡ καυμένη,
τώρα πού εἶνε χαμένη.

ΓΚΟΛΦΩ Κόρη καλὴ πού γιὰ καλὸ,
σὲ βλέπω ἐμπρὸς μου καὶ μιλῶ.
'Ἡ Μάρω μου πίσω νάρθηθ'
τάρνι δὲν θέλω, ἄς μὴ βρεθῇ.

ΧΑ·Ι·ΔΩ Πάμε λοιπὸν κι' ἔχει ὁ Θεός,
ἡ Μάρω θὰ βρεθῇ.

(ἀπέρχονται)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

"Ἐπαινος τῆς Χαίδως.

ΧΟΡ. Ὡσὰν τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς

ὄροσάτα μυρωμένα,

φυτρῶνουν πλάσματ' ἐπὶ γῆς

μὲ χάρες σὰν ἐσένα.

Ποιὰ μάνα, κόρη, σ' ἐπλασε

μὲ τόσ' ὠραῖα κάλλη,

καὶ 'ς τὴν ψυχὴν σου ἔχυσε

καρδιὰ τόσῳ μεγάλη;

Τὰ ρόδα, κόρη τῆς αὐγῆς

φυλλορροοῦν καὶ σβύνουν

τὰ κάλλη μόνα τῆς ψυχῆς

αἰώνια θὰ μείνουν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΜΑΡΩ, ΧΑ·Ι·ΔΩ, ΓΚΟΛΦΩ καὶ ΧΟΡΟΣ

(Ἡ Μάρω, Χαίτω καὶ Γκόλφω φαίνονται

μακρὸ ἐν).

"Ἄς ἔχη δόξαν ὁ Θεός

ὁ Πλάστης μας ὁ κραταιός

(Ἐξέρχονται)

ΟΜΟΥ. Τί χαρὰ, τί χαρὰ πού ἐσώθη

καὶ δὲν κλαίει μονοῦλα φτωχή.

'Στὰς ἀγκάλας της πάλι ἔδωθη,

νὰ τὴν βλέπῃ μαζί, νὰ εὐτυχῇ

ΜΑΡΩ. Εὐγνωμοσύνην χρεωστῶ

κι' ἀπὸ καρδίᾳς σ' εὐχαριστῶ.

Εἰς σέ ὀφείλω τὴν ζωὴν

τὴν κόρην τὴν καλὴν.

ΧΟΡ. Σωτὴρ μας εἶνε ὁ Θεός

ὁ Πλάστης ὁ καλός,

ὁ Θεός πού μας σώζει

ΟΜΟΥ. Ἄς ἔχη δόξαν ὁ Θεός

ὁ Πλάστης μας ὁ κραταιός,

πού ὄλους τοὺς φτωχοὺς πον

καὶ δὲν ἀφῆκε νὰ χαθῇ

ἡ Μάρω ἡ ὄρφανή.

ΘΕΜ. ΠΟΛΥΚΡΑ

ΤΟ ΘΥΜΩΤΣΑΡΙΚΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Μιά φορά κ' έναν καιρό ήταν ένα βασιλόπουλο. Αυτό το βασιλόπουλο εθύμωνε πάρα πολύ και διὰ τοῦτο ὅλοι τὸ ἔλεγαν «τὸ θυμωτσάρικο βασιλόπουλο». Μιά μέρα ἐκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του και ἐπειδὴ δὲν ἦλθεν ἀμέσως, ἐθίμωσε τόσο πολύ, ὥστε ὅαν νὰ λησμόνησε πῶς ἦταν βασιλόπουλο, ἄρχισε νὰ ὑβρίζη και νὰ φωνάζη φουερά. Ἐξάφνα ὅμως, πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ θυμὸ ποῦ εἶχε, φανερώναται μιὰ νεοαῖδα, ἡ ὁποία βαστοῦσε στὰ χέρια της ἕνα ὀλόχονσο ποτῆρι. Μόλις τὴν εἶδε τὸ βασιλόπουλο ἐστάθηκε μ' ἀνοικτὸ στόμα και τὴν ἐβλεπε.

— Καλὸ μου βασιλόπουλο, τοῦ λέγει ἡ νεοαῖδα, ξέσω καλὰ πῶς δὲν ἔχεις κακὴ καρδιά, ἀλλ' ἔχεις τὸ ἐλάττωμα νὰ θυμώνης πολύ και ἔτσι γίνεσαι κακὸ χωρὶς πρᾶγματι νὰ ἦσαι· λοιπὸν ἐγὼ σοῦ χαρίζω αὐτὸ τὸ ποτῆρι, πάρετο καὶ πρόσεξε καλὰ ὅταν σοῦ συμβῆ τίποτε και καταλάβης πῶς θὰ σε πιάσῃ ὁ θυμὸς ἀμέσως γέμισέ το νερὸ και πίε το· αὐτὸ θὰ τὸ κάμῃς τρεῖς φορές και θὰ δῆς πῶς αὐτὸ τὸ ποτῆρι ἀμέσως θὰ σὲ κάμῃ νὰ καταπάσης τὸν θυμὸν σου.» Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ἡ νεοαῖδα ἐγένεν ἄφαντος.

Δὲν ἄργησε νὰ ῥθῆ ἡ στιγμή ποῦ τὸ βασιλόπουλο, κατὰ τὰ συνειθισμένα του ἐθύμωνε, εὐθὺς ὅμως θυμήθηκε τὸ χρυσὸ ποτῆρι ποῦ τοῦ χάρισε ἡ νεοαῖδα, τὸ ἄρπαξε, τὸ γέμισε και ἤπιε τρεῖς

φορές κ' ἔτσι τοῦ πέρασε ὁ θυμὸς. Ἀπὸ τότε ὅταν ἐτύχαινε νὰ θυμώσῃ τὸ βασιλόπουλο ἔτρεχε εἰς τὸ ποτῆρι τῆς νεοαῖδας· ἔτσι σιγὰ σιγὰ διώρθωσε τὸ ἐλάττωμά του και ἔπαυσαν πλέον ὅλοι νὰ τὸ λέγουν «θυμωτσάρικο».

Ἦστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ παρουσιάσθη πάλι ἡ νεοαῖδα στὸ βασιλόπουλο, τὸ ὁποῖον ἄμα τὴν εἶδε τῆς εἶπε :

— Σὲ εὐχαριστῶ πολύ, νεοαῖδά μου, γιὰ τὸ λαμπρὸ δῶρο ποῦ μοῦ ἔκαμες· δὲν μπορῶ ὅμως νὰ ἐννοήσω πῶς μόλις πάρω στὰ χέρια μου τὸ ποτῆρι, ἀμέσως μοῦ περνᾷ ὁ θυμὸς.

— Βασιλόπουλο, ἀποκρίναται ἡ νεοαῖδα· δὲν θέλω νὰ σὲ γελάσω· αὐτὸ τὸ ποτῆρι κανένα προτέρημα δὲν ἔχει· ἀλλὰ τί συμβαίνει; Ἔως ὅτου γεύσης και ἀδειάσης τρεῖς φορές τὸ ποτῆρι, λαμβάνεις καιρὸ, σκέπτεσαι καλλίτερα και ἔτσι σοῦ περνᾷ ὁ θυμὸς.

Θὰ ἐννοήσατε, καλὰ μου παιδιὰ, πῶς αὐτὸ ποῦ διαβάσατε εἶνε ἕνα μικρὸ παραμυθάκι ἀλλ' ὅπως ὅλα τὰ παραμύθια και αὐτὸ ἔχει κάποια ἀλήθεια. Θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι ὅταν θυμώνωμεν πρέπει νὰ σκεπτόμεθα πολύ και νὰ δίδωμεν καιρὸν νὰ μᾶς περνᾷ ὁ θυμὸς. Προσπαθήσατε και σεῖς, ἂν τυχὸν ἔχῃτε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα νὰ τὸ διορθώσατε ὅπως και τὸ βασιλόπουλο· δοκιμάσατε και θὰ ἰδῆτε τί χαρὰ θὰ ἔχῃτε διότι κατορθώσατε νὰ περιορίσατε τὸν θυμὸν σας. ΑΡΙΣΤΕΑ Β. ΠΑΛΙΟΥΡΑ

Ἡ Κακὴ συναναστροφή

Μικρὸν παιδίον εἶχε χύσει ἐπὶ τοῦ πατώματος ἐξ ἀπροσεξίας ἔλαιον, διὰ νὰ καλύψῃ δὲ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸν πατέρα του ἔθεσε ἐπὶ τοῦ λαδομένου μέρους ἕν τεμάχιον χάρτου. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρετήρησεν ὅτι ἡ κηλὶς τοῦ ἐλαίου εἶχε μεταδοθῆ εἰς τὸ χαρτί.

— Εἶναι πολύ πείσμων αὐτὴ ἡ κηλὶς φαίνεται, υπέλαβεν ὁ μικρὸς ἀπρόσεκτος, ἀλλ' ἐγὼ θὰ τὴν κάμω νὰ μὴ φανῇ.

Καὶ ἔθεσε και δεύτερον και τρίτον φύλλον χάρτου, ἀλλ' εἰς μάτην· ἡ κηλὶς ἐπερνούσε πάντοτε τὸ χαρτί.

— Αἶ φίλε μου, εἶπε τότε ὁ πατήρ του. Δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι ἡ κηλὶς αὐτὴ ὁμοιάζει μιαν κακὴν πρᾶξιν τὴν ὁποῖαν μάτην προσπαθεῖς νὰ καλύψῃς και ἡ ὁποία ἔχει ὡς συνέπειαν, ὅπως ἡ κηλὶς μολύνῃ τὸν λευκὸν χάρτην οὕτως και αὐτὴ νὰ μολύνῃ τὸν χρυστὸν χαρακτήρα σου; Ἐὰν θέλῃς νὰ φυλάξῃς τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας σου φεύγε πάντοτε τὴν συναναστροφὴν τῶν διεσθαρμένων ἀνθρώπων.

Κατὰ τὸν Φουγαν

Εὐστοχος ἀπάντησις

Νέος τις κομφεῦμένος θέλων νὰ εἰρωνευθῆ πρὸν διδάσκαλόν του, τοῦ ἀπηύθυνε διαφόρους ἐρωτήσεις εἰς ἃς ὁ διδάσκαλος ἀπήντα πάντοτε εὐστόχως.

Τέλος τὸν ἠρώτησε πόσον ἐτῶν ἦτο ;

— 150. φίλε μου !

Ἐκπλαγείς δῆθεν ὁ νέος ἔνεκεν ταύτης τῆς ἀπαντήσεως, τὸν ἠρώτησε πάλιν εἰρωνευόμενος πῶς ἦτο δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζῆ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον.

— Μὰ βλέπεις, φίλε μου, ὅτι μὲ ἀφήκε νὰ ζήσω διὰ νὰ ἴδω ὅτι και τὰ ζῶα ἠρχίσαν νὰ εἰρωνεύονται τοὺς ἀνθρώπους!

Λεοντόκαρδος Κρής

Ἀληθὴς εὐγένεια

Ὅταν ἀμίλουν τὰ ζῶα, ἡ πάπιας περιέπαιζον τὸν ἀτυχῆ ὄνον ὡς τὸ βλακω-

δέστερον ὄλων τῶν ζῶων· ἀπὸ τὴν πολλὴν φλυαρίαν ὅμως ἐδίψασαν. Ἡ λίμνη εἶχε παγῶσει· τῶρα πῶς θὰ πιοῦν νερὸ ;

Ὁ καϊμένος ὁ ὄνος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει ὅσα τοῦ ἐψαλαν, πλησιάζει τὴν λίμνην, θραβεῖ διὰ τοῦ ποδὸς του τὸν πάγον και στρεφόμενος εἰς τῆς πάπιας λέγει :

— Ὅριστε, κυρία, πίετε διὰ νὰ ἐξακολουθήσατε τὴν εὐγενῆ συνομιλίαν σας.

Ἡ καϊμένας ἡ πάπιας ἔφυγαν κατησχημένα.

Τὸ ἐπιμύθιον εὐνόητον.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Ἡ Σῆνα και ἡ ἔχθρα.

— Μὰ εἶναι εἰς τὸν κόσμον ἄλλο πλάσμα ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔδωκεν ὁ πλάστης περισσότερα χαρίσματα; ἔλεγε μιαν ἡμέραν ἡ σῆνα. Ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ περιπατῶ, νὰ πετῶ, και νὰ κολυμβῶ. Ποῖον ἄλλο ζῶον ἔχει τὰ προτερήματά μου ;

— Μὴν καυχᾶσαι δὲ τόσον πολύ, παρακαλῶ, διέκοψε μιὰ ἔχιθνα, διότι οὔτε νὰ τρέχῃς ὡς ὁ λαγὼς δύνασαι, οὔτε νὰ κολυμβᾷς ὡς ὁ δελφίν, οὔτε νὰ πετᾷς ὡς ὁ ἀετὸς. Ἡ ὑπεροχὴ φιλιότητος μου δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τις ὀλίγον ἐξ ὄλων ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ ἦναι εἰς ἕν μόνον τέλειος.

Ἀημῶδεις παρομοίαι

- Ἀπὸ πίτα ποῦ δὲν τρώς
- Τὶ σὲ μέλλει κί' ἂν καὶ
- Ἀμὴν ! ἀπὸ τὸ στόμα σου
- Καί ε' τὸ Θεὸ νὰ πᾶν.
- Ἀπὸ τῆς σικκίας το γάλα
- Κί' ἀπ' τοῦ κάδουρα τὸ ζουμί.
- Ἀπ' τὸ σιγαλὸ ποτάμι, φεύγα.
- Ἀπὸ φτωχὸ μὴ δανεισθῆς
- Τὶ περπατεῖ και κλαίει,
- Ἀπὸ χοιρινὸ ἄσκι
- Ἦπιες ποτὲ κρασί;
- Ἀργεὶ ὁ Θεὸς
- Καὶ σκάει ὁ φτωχὸς

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κωδῶνων
— Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διωγμοῦ τῶν χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶχαν κανέν σημεῖον δι' οὗ νὰ καλῶνται εἰς τὰς ἱεροτελεστίας.

••• Ὄταν ὁμως ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀπέδωκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν εἰρήνην, οἱ χριστιανοὶ ὡς σημεῖον προσκλήσεως μετεχειρίζοντο τὴν δάλλπιγγα.

••• Ἀργότερον ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν τύμπανα κύμβαλα, ὄργανα χαλκᾶ, ὄρειχάλκινα καὶ σιδηρᾶ κτυπούμενα διὰ σφύρας.

••• Τέλος ὁ κῶδων ἀντεκατέστησε πάντα τ' ἀνωτέρω σημεῖα.

••• Ἡ ἐφεύρεσις του εἶναι ἀρχαιστάτη. Κατὰ τὸν Thiers ὁ ἀρχαιότερος κῶδων χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1500 π. χ.

••• Ὀνομάσθη καμπάνᾳ κατ' ἄλλους μὲν διότι ἐν τῇ ὁμωνύμῳ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἰταλίας κατέσκευασθησαν τὸ πρῶτον κῶδωνες,

••• Κατ' ἄλλους δὲ διότι κατασκευάσθησαν ἐκ χαλκοῦ τῆς Καμπανίας ὅστις κατὰ Πλήνιον ἦτο ὁ ἀριστος τῶν χαλκῶν.

••• Ὡς πρῶτος εἰσαγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν χρῆσιν τοὺς κῶδωνας ἐν τῇ Δύσει φέρεται ὁ Πάπας Σεβαστιανὸς κατὰ τὸν Η'. αἰῶνα, κατ' ἄλλους κατὰ τὴν Ζ'. ἑκατονταετηρίδα εἰσήχθησαν ἐν τῇ Δύσει οἱ κῶδωνες.

••• Πλὴν ὁ ἅγιος Γρηγόριος τῆς Tours ὅστις ἀπέβισε τὸ 596 μ. χ. ἀναφέρει ὅτι οἱ πιστοὶ ἐκαλοῦντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τῶν κωδῶνων.

••• Ἐν τῇ Ἀνατολῇ κατὰ πρῶτον ἐπεμψεν ὁ Δῶγης τῆς Ἑνστιᾶς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ κῶδωνα διὰ τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Περὶ τηλεγράφου σιμειώσεις
— Τοῦ τηλεγράφου ἡ ἐπινόησις ὀφείλεται εἰς τὸν Ἀδῶν Chappe.

••• Αἱ πρῶται δοκιμαίαι ἐγένοντο ἐν Παρισίῳ ἐν τῷ κήπῳ Belleville κατὰ τὴν 21 Μαρτίου 1792.

••• Πρῶτος ἔδωκε συγκεχυμένην ἰδέαν περὶ τηλεγράφου ὁ Σκῶτος Κάρλος Μαρσχάλλος τὸ 1753.

••• Μετὰ αἰῶνα περίπου τὸ 1835 ὁ βαρῶνος Σχίλιγγον ἐκ Πετρούπολεως ἔδωκε ἰδέαν τῆς διὰ σύρματος κατασκευῆς τηλεγράφου.

••• Ἡ ἐπιτροπὴ εἰς ἣν ὁ Σχίλιγγον ἀνεκοίνωσε τὰς σκέψεις του τῷ εἶπεν ὅτι ἡ πρότασις του εἶναι μωρὰ καὶ τὰ ἀναέρια σύρματά του ἐπινόησις γελοία.

••• Κατὰ τὸ 1842 ὁ γραμματεὺς τῆς ἐν Παρισίῳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν διεκήρυξεν ὅτι ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος ἐμελλε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀναέριον.

••• Τηλεγραφικὴν γραμμὴν κατεσκευάσε πρώτη ἡ Γερμανία τῷ 1833.

••• Δευτέρα ἡ Ἀγγλία τῷ 1837.

••• Αἱ Ἠνωμέναι πολιτεῖαι εἰσήγαγον τὸν τηλεγράφον τὸ 1847.

••• Εἶτα ἔρχονται κατὰ σειρὰν Ἡ Δύστρια, αἱ Κάτω Χῶραι, ἡ Ἑλβετία, ἡ Σουηδία, ἡ Δανία, ἡ Νορβηγία καὶ ἡ Ἰσπανία.

Περὶ βελόνης ἱστορικά.

— Ἡ κατασκευὴ τῶν βελονῶν εἶναι ἀρχαιστάτη.

••• Τὸ 1370 ὑπῆρχεν ἐν Νουρεμβέργῃ ἐργαστάσιον κατασκευάζον βελόνας ἐκ χάλυθος.

••• Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς βιομηχανίας εἰσήχθη ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ 1543, ἐν Γαλίᾳ δὲ περὶ τὰ μέσα τῆς 17. ἑκατονταετηρίδος,

••• Διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἐντελῶς ἡ βελὼν πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τῶν χειρῶν 100-120 ἐργατῶν.

••• Ἡ στίλβωσις τῆς μόνον συνίσταται ἐκ πέντε διαφόρων ἐργασιῶν τῶν ὁποίων ἑκάστη πρέπει νὰ ἐπαναληθῇ δεκάκις.

••• Πρέπει ὁμως νὰ προσθέσωμεν ὅτι συγχρόνως κατασκευάζονται 30 φάκελλοι βελονῶν.

••• Ἐκαστος φάκελλος ἐγκλείει 500,000 βελόνας ἤτοι οἱ 30 φάκελλοι 15,000,000 τοιοούτων.

••• Εἰς ἐργάτης ἐργαζόμενος δέκα ὥρας τὴν ἡμέραν διατρυπᾷ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο 4,000 βελόνας.

••• 1000 βελόνας ἐν Ἀγγλίᾳ κοστίζουν εἰς τὸ ἐργαστάσιον 70 λεπτά.

••• Τὸ ἀληθὲς γινώρισμα τῆς καλῆς βελόνης εἶναι τὸ νὰ λυγίξῃ χωρὶς νὰ θραύεται.

••• Ἡ βελὼν ἐφευρέθη παρὰ τινος Ἑλληνίδος.

••• Πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς μετεχειρίζοντο διὰ νὰ ράπτωσιν ὅσα ἄξια, ἀκάνθας ἰχθύων καὶ ἄλλα παρόμοια.

Περὶ γάλακτος.
— Τὸ γάλα διὰ νὰ τὸ δοκιμάσῃτε ἂν εἶναι νερομένον δὲν ἔχετε νὰ κάμῃτε παρὰ τὸ εἶξαι:

••• Ἐμβαπτίσατε καθέτως βελὼν ἐντὸς τοῦ ἀγγείου τοῦ περιέχοντος τὸ γάλα καὶ ἀνασύρατε ἀμέσως αὐτήν.

••• Ἐὰν τὸ γάλα εἶναι καθαρὸν μέρος τοῦ ρευστοῦ θέλει κρεμασθῆ ἀπὸ τῆς βελόνης.

••• Ἐὰν δὲ εἶναι νερομένον, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, τότε οὐδὲ σταγὼν θέλει κολλήσῃ εἰς τὴν βελὼν.

Περὶ πετρελαίου
— Τὸ πετρελαῖον ἀνεκαλύφθη τῷ 1857 ἐν Ἀμερικῇ.

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

Ἡ Μ α μ ᾱ — Γιώργο γιατί κλαῖς; Μήπως σ' ἔδειρε ὁ πατέρας;
Ὁ Γ ι ῶ ρ γ ο ς — Κλαῖω ἴσα ἴσα γιατί δὲν μ' ἔδειρε, ἐνῶ τὸν Πέτρο τὸν ἔδειρε καλὰ καλὰ καὶ τοῦ ἔδωκε ἔπειτα γλυκὸ διὰ νὰ ψυχάσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ποιητρίας Σαφροῦς

Ἡ Ἐλένη ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς Κωστάκην τὸ τελευταῖον τεύχος τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου».

Καὶ ὁ Κωστάκης:
— Μὰ ποῦ θέλεις νὰ εἶρω τὸ τελευταῖον φύλλον ἀφοῦ ἀκόμη ἔχομεν Μάρτιον;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θυμάρι τοῦ Ταυγέτου

Κ ι κ ῆ — Μαμᾶ, ὁ Δανὸς ἀπὸ ποῦ κατὰγεται;

Μ α μ ᾱ — Ἀπὸ τὴν Δανίαν.

Κ ι κ ῆ — Ἄμ ὁ Τρελλός;

— Ἀπὸ τὴν Τ ρ ε λ λ ί α ν, κοιτῆ διακόπτει ὁ μικρὸς Δημητράκης!

Ἐστάλη ὑπὸ Τοξότου

Ἡ μικρὰ Ἰωάννα θέτει τὸ φύλλον τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ εἰκὼν τοῦ πατριάρχου Γεωργίου, εἰς τὴν μικρὰν βαρκοῦλαν τὴν ὁποῖαν τῆς ἔχαρισαν τὸ νέον ἔτος.

— Διὰ τί, κάμνεις αὐτὸ Ἰωάννα;

— Διὰ νὰ ἰδῶ πῶς θ' ὀρμενίζῃ ὁ πρίγκηψ Γεώργιος.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Καρούσου

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἐνίγμα 91

Μία νῆσος θὰ προβάλλῃ ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς, τρία γράμματα ἂν μοῦ βγάλῃς καὶ τὸ ἐν μοῦ μεταβάλλῃς τότε ζῶον θ' ἀπαντήσῃς.

«Μερεξίς»

Ἐνίγμα 92

Τὸ πρῶτον μου σὲ προσκάλει, τὸ δευτερόν μου λάμπει, τὸ σύνολον ζῶον γνωστόν, τὸ ξεύρουν ὄλοι οἱ κλέμποι

«Αἰμόχρουν Ἀρήτη»

Ἐνίγμα 93

Κοπιᾶζω σ' τὰ χαμένα Μὴ εἰς Σὶ νὰ μεταβάλλω, Ζῶον εἶναι καὶ τὸ ἕνα, Ζῶον εἶναι καὶ τὸ ἄλλο

«Λεοντόκαρδος Ἐρῆς»

Γρῆφος 94

Μ Μ Τ

Το «Μάρκελλα»

Φωνηεντόγλιπον 95

γ . . . . . ν . . . . . θ . γ . τ . ρ
τ . ς λ . π . τ . τ . ς

«Δὸν Καῖσαρ»

Ἐνίγμα 96

Τὸ πρῶτον εἶναι πρόθεσις, τὸ ἄλλο πόλις στρογγυλή,

Τὸ σύνολόν μου σίλατε τὴν οἰκουμένην ἀπειλεῖ

«Χρυσόμαλλον ὄφρα»

Ἀπροσδόκητον 97

Τί οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ ποτέ;

«Π Δελατᾶρος»

Ἐλιποσύμφωνον 98

ι . η . ου . ι . α .

«Κία Ἡπειρος»

Ἀπροσδόκητον 99

Ποῖον τὸ ἦμισυ τοῦ 188;

«Δίκαιος Ἀριστείδης»

Τετραγώνον 100

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Νὰ συμπληρωθῇ τὸ τετραγώνον ὥστε καθέτως καὶ ὀριζοντίως ν' ἀναγινώσκονται 4 λέξεις

«Θεσσαλικὸς Ἀστὴρ»

Ἀύσεις τῶν ἐν τῷ Γ' φύλλῳ δημοσιευθειῶν ἀσκήσεων πνεύματος

- 81) Ζάνκθος - Γάνκθος—82) Ἄν γράψωμεν τὰς λέξεις «κόκκινα γράμματα».—83) Ἄν τεθῇ πρὸ τοῦ κατόπτρου.—84) Τρίτη-Κρήτη—85) Ὁ οὐρανὸς μετὰ τὸν ἥλιον τὴν σελήνην καὶ τὰ ἀστρα—86) Ἀτλας-τάλας.—87) Ἄν ὄνος μετὰ ἐλάκτιον καὶ γῶ ἀντιλακτίσω αὐτόν;—88) Κόραξ-Κ^α—89) Πόντος-Πόνος.—90) Κύθηρα-Ἡρα

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

— Τὸ «Πρότυπον» ἐν Ἀθήναις Παρθεναγωγείον τῶν Κυριῶν τὸ ἄριστα κατηρτισμένον συνιστῶμεν ἐνθέρμως.

— Εἰς τὸν πρίγκηπα Γεώργιον. Τὸ δημοσιευθὲν ποίημα τοῦ κ. Ν.

Κοτσελοπούλου ἐν τῷ προηγουμένῳ ἔπερ ἐμελοποίησεν ὁ κ. Ι. Καίσαρ ραῖον ἐμβατήριον πωλεῖται εἰς τοῦ κ. διου διὰ κλειδοκύμβαλον καὶ ἄσμα. σχολεῖα εἶναι ἀπαραίτητον.

Συγκεκρινημένον από τ' εως συμπαθείς ενδείξεις τὸν μικρῶν μου συνδρομητῶν στέλλω γλυκὰ φιλήματα εἰς ἀγνωστον φίλον ἢ φίλην μου τῆς ὁποίας ἢ τοῦ ὁποῦ το γραμματάκι δὲν εἶχε ὑπογραφήν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐσημείωσα εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ τὰς λύσεις τὰς ὁποίας μοι ἔστειλε, εἰς τὴν πολυφίλητον ποιητοῖαν Σαπφῶ τὴν ὁποῖαν ἐνέγραψα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην», τοὺς ἀγαπητοὺς βιάρχον τῆς Ντραμπάτοβας καὶ Π. Καλαμασιώτην τῶν ὁποίων ἔλαβον τὰς λύσεις καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις των, τοὺς ἀληθμονήτους Ἀθηναϊκὸν Ἀστέρα καὶ Ὀδοισπύρον τοὺς ὁποῖους εὐχαριστῶ διὰ τὰ συγχαρητήριά των καὶ τῶν ὁποίων ἔλαβον τὰς λύσεις, τὴν χαριτωμένην μου Δημόχρουν Κρητὴν τὴν ὁποῖαν θὰ παρακαλέσω νὰ μοὶ γράψῃ καλύτερα καὶ μόνον ἀπὸ τὸν ἓν μέρος τοῦ χάρτου, τὸ ἀγαπητὸν Χρυσόμαλλον δέρα τὸ ὁποῖον ἐνέγραψα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» καὶ τοῦ ὁποῦ θὰ δημοσιεύσω τὰς ἀσκήσεις πνεύματος, τὸν προσφιλῆ Εὐμόλπον τὸν ὁποῖον ἐνέγραψα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην», τὸν ἀγαπητὸν Αεοντοκάρδον Κρητὰ τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ διατυπώσῃ καλύτερον τὴν ἐρώτησίν του, τὸν προσφιλῆ Νηλέα τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ μοὶ πηλήσῃ τὴν Μεταξούλαν μου καὶ νὰ τῆς εἴρῃ διὰ τὸ διγυμνάσιον τῆς θὰ δημοσιεύῃ εἰς τὰ «Μικρὰ-Μικρὰ», τοὺς φίλτατους Θ. Καραγιάννην, καὶ Ἄριστ. Σαμαράκη τὸν ὁποῖον ἐνέγραψα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην», τοὺς ἀγαπητοὺς Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆ καὶ Μικρομέγαν τῶν ὁποίων ἔλαβον τὰς λύσεις, τὸν Δίκαιον Ἄριστειδὸν ὁ ὁποῖος κατὰ τὰς διαθεβαιώσεις τοῦ διανομῆς μου ἀδίκως παρεπονθή καὶ τόσον δριμύτως μάλιστα, τὸν σεμνὸν μου Μενεξῆν τοῦ ὁποῦ ἔλαβον τὰς λύσεις, τὸν ἀληθμονήτην Πέτρον Καροῦσον ὁ ὁποῖος ἀνησύχησε διὰ τὴν βραδύτητα τῆς διανομῆς τοῦ προηγουμένου φύλλου καὶ τοῦ ὁποῦ τὰς ἀσκήσεις θὰ δημοσιεύσω, τὴν ἀγαπητὴν μου Τιτίκαν —τοῦτο τὸ ψευδώνυμον μοὶ ἀρέσκει περισσότερο— δύναιται καὶ τώρα νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἄριστος μου, τὸν φίλτατον Γ. Δ. Γράμμοποιο τοῦ ἀδελάκι Γιάγκον ἐνέγραψα τὸ περιοδικὸν καὶ εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» φίλον Δ. Γ. Σαραντάρη τὸν ὁποῖον εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» καὶ εὐχαριστῶς τιπρώσωπόν μου ἐν Πειραιεὶ ὅπου ἐν ἄε φιλικῆς ἐνεργείας του, τὸν προσφιλῆ Πειραιεὶ τὸν ὁποῖον ἐν λάθος τοῦ διού μου ἠγάγησε νὰ μοὶ στείλῃ ἐν ὠματάκι, τὴν πολυφίλητον Ἀσικίνην

τὸν Περιστερῶν τὴν ὁποῖαν εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς καὶ πληροσφῶ διὰ αἱ λύσεις τῆς σημειοῦνται καὶ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, τὸν φίλτατον Τοξότην τοῦ ὁποῦ ἔλαβον τὰς λύσεις, τὸν χαριτωμένον μου Κόσσυφον ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοῦδε με εἰδοποιεῖ διὰ τὴν σπουδὴν νὰ με ἐπισκερθεῖ εἰς τὸ γραφεῖόν μου ὅταν ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ μοὶ ἐκπράσῃ καὶ προσηρικῶς τὸν ἐνθουσιασμὸν του, τὸν νέον φίλον μου με τὸ ὠραῖον ψευδώνυμον τοῦ Θυμᾶρι τοῦ Ταυγέτου ὁ ὁποῖος εἶναι καταμαγευμένος μαζί μου καὶ τοῦ ὁποῦ ἔλαβον τὰς λύσεις καὶ τὰ «αἰνίγματα», τὴν προσφιλῆ Αεοντιάδα Σαπφῶ ἢ ὁποῖα εἶναι κατανθουσιασμένη με τὴν «Βιβλιοθήκην» μου, τὸν ἀγαπητὸν Π. Κοκονδύνην τὸν ὁποῖον ἢ ἀταξία τοῦ διανομῆς ἠγάγησε, νὰ μοὶ γράψῃ ἐν εὐγενέστατον γραμματάκι, τὸν ἀγαπητὸν Θ. Καραγιάννην ὁ ὁποῖος μετονομάζεται Αἰθριος Οὐρανός, καὶ εἰς ὃν ἀπέστειλα τὰ ζητηθέντα, τὸν φίλτατον Θεσσαλικὸν Ἀστέρα τοῦ ὁποῦ ἢ παρατήρησις εἶναι πολὺ ὀρθὴ καὶ τοῦ ὁποῦ θὰ δημοσιεύσω τὰς ἀσκήσεις, τὴν χαριτωμένην φίλην μου Κέαν-Ἐπειρον εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς ὁποίας εἶναι ἀκίβητον ν' ἀπαντήσω καὶ τῆς ὁποίας τὸ γραμματάκι, διὰ τοῦ ὁποῦ προσφέρει ἀσπασμοὺς εἰς τὸ Ἄνθος τοῦ λειμῶνος, τὸν Παντελεὶ Δαδελάνον καὶ τὴν Πειραικὴν αὐρα ἀνέγνωσα τρεῖς φορές καὶ ἐσημείωσα τὰς λύσεις τῆς, τὴν προσφιλῆ Δέσποιναν Λαοσίτην τῆς ὁποίας ἔλαβον τὴν συνδρομὴν καὶ τὰς λύσεις, τὴν παρακαλῶ δὲ νὰ ἐκλέξῃ μόνη ψευδώνυμον, τὸν φίλτατον Σ. Σιδράλην ὁ ὁποῖος ἀπὸ σημερον ἡμῶν εἶναι —μαγεῖται— τὸ ψευδώνυμον Καλακάναθος Πηνελοππὶ καὶ τοῦ ὁποῦ ἔλαβον τὰς λύσεις, τὸν ἀγαπητὸν ἰ. Δ. Καραῶν τοῦ ὁποῦ οὔτε λύσεις τοῦ προηγουμένου τευχους, οὔτε συνδρομὴν τῆς «Βιβλιοθήκης» ἔλαβον, τὴν φίλτατην Βοσώπια «Ἦραν ἢ ὁποῖα παρακαλεῖται νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ γραφεῖόν μου καὶ λάβῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολήν τῆς, τὸν ἀγαπητὸν μου Ὄκωαν ὁ ὁποῖος ἀπὸ σημερον καὶ αὐτὸς μετονομάζεται Ἄνθος τῶν Ἀλπεῶν, τὸ χαριτωμένον μου Ἀρχαγαῖον τοῦ ὁποῦ ἔλαβον τὰς λύσεις, τοὺς προσφιλεῖς Γ. Σερούτην καὶ Γ. Καρατῆν εἰς τὰ τελευταῖα γραμματάκια τῶν ὁποίων δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς οὔτε με γλίχῃ φίλήματα, τὸν φίλτατον Ὀρμητικὸν Βοσρᾶν τοῦ ὁποῦ ἔλαβον τὰς λύσεις καὶ ἐνέγραψα εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην» μου, τὸν ἀγαπητὸν Γ. Β. Καπεταγάκην ὁ ὁποῖος δὲν δύναται καθὼς με γράφει νὰ μοὶ ἐκπράσῃ τὴν ἀγάπην του καὶ τὸ ὁποῦ ἔλαβον τὰς λύσεις, καὶ εἰς ὄλους τοὺς κολοὺ φίλους μου οἱ ὁποῖοι μοὶ ἔγραψαν μετὰ τὴν 20 καὶ εἰς τοὺς ὁποῖους θ' ἀπαντήσω προσεχῶς.